

Sygn. akt IC 373/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2023 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Jacek Szerer

Protokolant : Magdalena Buda

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2023 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. B.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda W. B. kwotę 170.000 zł (sto siedemdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 80.000 zł od dnia 14 października 2016 roku do dnia zapłaty ;

- od kwoty 90.000 zł od dnia 19 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 2.032,88 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 373/19

UZASADNIENIE

Powód W. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 80.000 zł tytułem roszczenia głównego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 października 2016 roku do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że był uczestnikiem zdarzenia drogowego, do którego doszło w dniu (...) roku około godz. (...) na skrzyżowaniu ulic (...) (...) w Ś.. Powód wjechał na skrzyżowanie na zielonym świetle, w bok jego samochodu uderzył z dużą prędkością TIR. Powód stracił przytomność, następnie został przetransportowany do szpitala (...), gdzie udzielono mu pierwszej pomocy i zakwalifikowano do zabiegu operacyjnego. Powód do dnia dzisiejszego odczuwa skutki wypadku, jego życia w sferze prywatnej i zawodowej uległo diametralnej zmianie.

Strona pozwana (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała, że sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową. Strona pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła powodowi kwotę w wysokości 8.100 zł,

na którą składa się kwota 7.800 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwota 200 zł za koszty związane z leczeniem, kwota 100 zł tytułem zwrotu kosztów przejazdu. Zdaniem strony pozwanej żądane przez powoda zadośćuczynienia uznać należy za wygórowane, a dołączone do pozwu dokumenty nie uzasadniają jego wysokości.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2023 roku powód rozszerzył żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie kwoty 170.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi dla kwoty 80.000 zł od dnia 14 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz dla kwoty 90.000 zł od dnia 16 listopada 2022 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na rozszerzenie żądania, strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa, nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, co do kwoty 90.000 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu (...) roku doszło do zdarzenia drogowego. Powód jadący samochodem marki F. (...) ulicą (...) z zamiarem przejechania na ulicę (...) w kierunku ulicy (...) w Ś.. Podczas wjazdu powoda na skrzyżowanie przy świetle zielonym doszło do uderzenia jadącym nieprawidłowo jadącym pojazdem TIR. Pojazdy w ruchu pozdarzeniowym przesunęły się o kilkadziesiąt metrów, w tym pojazd powoda obrócił się o 180 stopni, odbił od wysepki i zatrzymał nieopodal. Powód stracił przytomność, został zabrany karetką pogotowia do Szpitala (...) w Ś.. Powód na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej przebywał od (...) roku. W wyniku wypadku rozpoznano u powoda złamanie wiloodłamowe III i IV kości śródrcza lewego, wiloodłamowe złamanie ściany przedniej, bocznej prawej zatoki szczękowej z przemieszczeniem odłamów kostnych do światła zatoki; złamanie ściany dolnej prawego oczodołu z pociągnięciem do dołu m. prostego dolnego, szczeliny złamania prawej kości jarzmowej wraz z jej wyrostkiem członowym. W dniu 1 września 2016 roku powód przeszedł leczenie operacyjne- otwarta repozycja złamania III i IV kości śródrcza lewego ze stabilizacją złamania pomocy drutów K.. Rękę unieruchomiono w longecie gipsowej. Rozpoznano powoda urazy kości głowy, których stopień skomplikowania wymagał transportu do Kliniki (...) we W.. Rozpoznano tam wielokrotne złamania kości czaszki i twarzoczaszki, złamanie jarzmowo-szczękowo-oczodołowe po stronie prawej. Powoda poddano zabiegowi operacyjnemu dolno-bocznego kwadrantu oczodołu prawego i ściany dolnej. Zreperowano odłamy kostne od strony oczodołu w celu uzyskania anatomicznego ustawienia kości, po odreperowaniu nerwu podoczodołowego zespolono ramę kostną oczodołu 2 płytkami tytanowymi. Następnie w dniu 28 października powód przeszedł zabieg usunięcia 2 drutów K. z III kości śródrcza lewego.

dowód :

- karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 2 września 2016r. k. 15;
- karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 7 września 2016r. k. 15-16;
- karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 28 października 2016r. k. 16.

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną.

Bezsporne

Powód po wyjściu ze szpitala kontynuował leczenie, poddawał się rehabilitacji, pozostawała pod opieką poradni ortopedycznej.

dowód :

- zaświadczenia dot. zabiegów rehabilitacyjnych k. 17-21;

Orzeczeniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 9 lutego 2017 roku powód ustalono, że powód jest niezdolny do pracy, zaś orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 11 września 2017 roku zaliczono powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem choroby 05-R.

dowód :

-orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 9 lutego 2017r. k. 23-25;

-orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 11 września 2017r. k. 26;

U powoda rozpoznano stan po wieloodłamowym złamaniu III i IV kości śródrezcza lewego, leczeniu operacyjnym z wtórnym ograniczeniem ruchomości w zakresie tego schorzenia ustalono 2% uszczerbek na zdrowiu ; stan po złamaniu ściany przedniej i bocznej zatoki szczękowej z przemieszczeniem odłamów; stan po złamaniu ściany dolnej prawego oczodołu; stan po złamaniu kości jarzmowej prawej, w zakresie tych schorzeń ustalono 5% uszczerbek na zdrowiu nadto niestabilność w stawie śródrezczo palcowym kciuka lewego, który uzasadniał przyznanie 5% uszczerbku na zdrowiu. Z zakresu ortopedycznego łącznie przyznano 12% uszczerbku na zdrowiu. Obecnie w badaniu przedmiotowym ręki lewej stwierdza się zaburzenie ruchomości palców ręki lewej oraz niestabilność w stawie śródrezczo palcowym kciuka. Ograniczenie ruchomości palców III i IV wynika z przebytego złamania kości śródrezcza i zaburzeń funkcji ścięgien. Niestabilność w stawie (...) kciuka wynika z urazu bezpośredniego kciuka i uszkodzenia aparatu więzadłowego oraz torby stawowej w stawie (...) kciuka. Zmiany te powodują zaburzenia funkcji chwytnej ręki osłabiają siłę chwytnej ręki. Niestabilność kciuka powoduje, że siła chwytu jest osłabiona zaburzone jest siła i precyzja chwytu.

dowód :

-opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii S. G. k. 78-80. k. 23-25;

-opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii S. G. k. 97;

Powód wskutek kolizji drogowej z dnia (...) roku doznał wielonarządowych obrażeń ciała- w tym , w zakresie twarzoczaszki : złamania jarzmowo-szczękowo-oczodołowego po stronie prawej, co w konsekwencji było wskazaniem do leczenia operacyjnego-repozycji stabilizacji odłamów płytkami tytanowymi. W wyniku wypadku wskutek odniesionych obrażeń twarzoczaszki powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7%.

dowód :

-opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii szczękowo-twarzowej k. 126-128

-opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu chirurgii szczękowo-twarzowej A. Z. k. 126-128

Uszczerbek na zdrowiu powoda w zakresie zdrowia psychicznego określany jest na 30%, jest następstwem urazu głowy ze złamaniem kości czaszki na skutek wypadku. Rokowania na przyszłość jest ostrożne z uwagi na organiczne tło zaburzeń – uszkodzenie struktury mózgowia. Stwierdzone dysfunkcje są powodem szeregu ograniczeń w życiu powoda. W okresie powypadkowym w stanie psychicznym powoda występowały deficyty w zakresie funkcjonowania poznawczego i emocjonalnego w odniesieniu do norm wiekowych . Powód wymaga kontynuowania farmakoterapii, leczenia psychiatrycznego.

dowód :

-opinia biegłego sądowego z zakresu psychoterapii A. G. k. 157-160

-opinia uzupełniająca biegłego sądowego z psychiatrii k. 173

Pismem z dnia 13 września 2016 roku powód zgłosił szkodę stronie pozwanej domagając się zasądzenia kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 20.000zł tytułem odszkodowania, kwoty 1.000 zł tytułem zwrotu dotychczasowych kosztów leczenia, kwoty 500 zł tytułem kosztów zakupu protezy zębowej, a także przyznania renty tymczasowej w kwocie 3.000 zł.

dowód :

-zgłoszenie szkody z dnia 16 września 2016r. k. 6

Decyzją z dnia 17 marca 2017 roku strona pozwana przyznała powodowi kwotę 8.100 zł, na którą składały się :koszty leczenia w kwocie 200 zł, zadośćuczynienie w kwocie 7.800 zł oraz kwota 100 zł jako koszty dojazdu. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2019 roku przyznano powodowi kwotę 19.200 tytułem zadośćuczynienia.

dowód :

-zgłoszenie szkody z dnia 17 marca 2017r. k. 8

- decyzja z dnia 25 kwietnia 2019r. k. 49

Powód przed wypadkiem prowadził aktywny tryb życia, był czynny zawodowo. Po wypadku stał się apatyczny, zaczęły się problemy ze zdrowiem psychicznym, uczęszczał na terapię. Powód nie odzyskał całkowitej ruchomości ręki, codziennie towarzyszy mu ból. Powód przed wypadkiem prowadził działalność w zakresie szycia odzieży skórzanej.

dowód :

-zeznania powoda k. 72 i e-protokół

-zeznania świadka P. S. k. 72 i e –protokół

-zeznania świadka A. B. k. 72v i e-protokół

-zeznania świadka J. R. k. 72 v i e-protokół

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez strony, których autentyczności i wiarygodności żadna z nich nie kwestionowała oraz zeznaniach świadków: P. S., A. B., J. R., jak również przesłuchaniu stron ograniczonym do przesłuchania powoda.

Dokonując oceny skutków wypadku w stosunku do powoda, Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez strony, w tym dokumentacji medycznej powoda, a także opiniach biegłych : z zakresu ortopedii-traumatologii S. G., z zakresu z zakresu chirurgii szczękowo-twarzowej A. Z. oraz z zakresu psychiatrii A. G.. Świadkowie w swoich zeznaniach potwierdzili zakres i rodzaj obrażeń doznanych przez powoda, wielkość i rozmiar jej cierpień fizycznych i psychicznych oraz długotrwałą rehabilitację. Zeznania te korespondują w całości z przesłuchaniem powoda, który wskazała na swoją ciężką sytuację zdrowotną związaną z przebiegiem leczenia i skutkami wypadku, rehabilitację. Wskazywał też na ograniczenia przy wielu czynnościach życia codziennego. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, albowiem charakteryzują się obiektywizmem i wyważeniem, a nadto znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym – dokumentacji medycznej.

Opinia biegłych sądowych, w których stwierdzono skutki obrażeń po wypadku powoda oraz zaistniały uszczerbek na jego zdrowiu – jest rzetelna i przekonująca. Została oparta na gruntownej i wnikliwej analizie, a biegli, który posiadali

adekwatną specjalizację, mają niezbędne kwalifikacje i wiedzę do jej dokonania oraz wyciągnięcia prawidłowych wniosków.

Strona pozwana podnosiła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zauważenia wymaga, że zgodnie z art. 123 § 1 ust. 1 i 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się: 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Przepis art. 124 § 1 k.c. stanowi nadto, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zgodnie zaś z art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Przepis art. 819 § 4 zd. 1 k.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 123 § 1 k.c., natomiast przepis art. 819 § 4 zd. 2 k.c. jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 124 § 2 k.c. Art. 819 § 4 zd. 1 k.c. przewiduje zatem dwa zdarzenia prawne, których skutkiem prawnym jest przerwanie biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela: zgłoszenie ubezpieczycielowi roszczenia, zgłoszenie ubezpieczycielowi zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Skutkiem przerwania biegu przedawnienia jest to, że po przerwaniu biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Jednakże bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia (art. 819 § 4 zd. 2 k.c.). Przepis ten nie uzależnia rozpoczęcia na nowo biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela od dnia faktycznego zakończenia prowadzonego przez ubezpieczyciela „postępowania likwidacyjnego”, lecz od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Zdarzeniem prawnym powodującym rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela jest doręczenie na piśmie zgłaszającemu roszczenie lub zdarzenie oświadczenia ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Okres, na jaki zostaje przerwany bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela, wyznaczony jest zatem z jednej strony przez czynność wierzyciela (zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem), a z drugiej strony przez czynność dłużnika (doręczenie na piśmie zgłaszającemu roszczenie lub zdarzenie oświadczenia ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia). Bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia, odnoszące się do pierwszego zgłoszenia ubezpieczycielowi tego roszczenia lub pierwszego zgłoszenia zdarzenia objętego ubezpieczeniem (por. wyrok Sądu Okręgowego w Lubinie z dnia 28 czerwca 2018r., II Ca 54/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 10 marca 2016r., III Ca 1525/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powód pismem z dnia 13 września 2016 roku zgłosiła szkodę, powód otrzymał decyzję w dniu 17 marca 2017 roku, wobec czego nie upłynął okres przedawnienia, rozpoczął się on na nowo. Racji niema też strona pozwana w zakresie przedawnienia kwoty 90.000 zł, bowiem powód w dniu 2 listopada 2022 roku, wezwał stronę pozwaną do zapłaty 300.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia. Zgłoszenie przez powoda szkody pismem z dnia 13 września 2016 roku przerwało zatem, zdaniem Sądu, bieg terminu przedawnienia w niniejszej sprawie. Bieg terminu przedawnienia dla tych roszczeń rozpoczął się ponownie od daty ostatecznej decyzji.

Obalenie zatem zarzutu przedawnienia podnoszonego przez stronę pozwaną skutkowało zatem merytorycznym rozpoznaniem sprawy co do zasadności oraz wysokości dochodzonych przez powoda roszczeń.

Przechodząc do merytorycznego rozstrzygnięcia zważyć należy, że zgodnie z przepisem art. 415 kodeksu cywilnego, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczenia odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku

(art. 805 k.c., art. 822 k.c., ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /t.j. Dz. U. z 2022 roku, poz. 621/).

Zgodnie zaś z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl natomiast przepisu art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych we wskazanym wyżej przepisie sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno tych już doznanych, jak i tych które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo. Wiadomo, że zadośćuczynienie nie przywróci zdrowia stronie, ale jego celem jest złagodzenie wszelkich cierpień.

Jeżeli chodzi o zagadnienie wysokości zadośćuczynienia to za ugruntowany w orzecznictwie i piśmiennictwie należy uznać pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia. Tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z 26 lutego 1962 roku, 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5 poz. 107, w wyroku z 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok z dnia 22 marca 1978 roku, IV CR 79/78, niepubl.). Jednocześnie zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą na skutek poważnego rozstroju zdrowia i związanego z nim trwałego kalectwa, którego wysokość w ostatecznym wyniku zależy od uznania sądu, nie może być uznane za nadmierne, nawet gdyby przy uwzględnieniu przeciętnego poziomu życia i zamożności społeczeństwa mogło być tak postrzegane, jeżeli jest ono adekwatne do stopnia odniesionych obrażeń i związanych z nimi trwałych następstw dla zdrowia i egzystencji poszkodowanego (tak SN w wyroku z dnia 10 stycznia 1997 roku, II CKN 41/96, niepubl.).

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy (wyrok z 3 lutego 2000 roku, I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że żądanie powoda w zakresie zadośćuczynienia jest zasadne w całości, tj. w kwocie 170.000 zł. Sąd uwzględnił żądanie powoda w całości mając na uwadze uszczerbek jakiego doznał on w wyniku wypadku, jego skutki, a także rokowania na przyszłość.

Rozważając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na względzie powagę doznanych przez niego obrażeń ciała, w szczególności narządu ruchu, konieczność długotrwałego leczenia, częściowego unieruchomienia, długotrwanie odczuwanego bólu i cierpienia, który w istocie powód odczuwa do chwili obecnej, jak również skutki doznanych obrażeń, które w sposób istotny wpłynęły na funkcjonowanie i tryb życia powoda. Obecnie powód odczuwa traumę przed jazdą samochodem, po zdarzeniu miał stany lękowe związane ze stresem pourazowym. Rodzaj i zakres doznanych przez powoda obrażeń miał również wpływ na jego stan psychiczny. Również ze sporządzonej przez biegłego sądowego S. G. wynika, iż w wyniku doznanych obrażeń w związku ze zdarzeniem z dnia (...) roku, powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 12%. Jak wynika natomiast z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii szczękowej powód doznał wielonarządowych obrażeń ciała- w tym, w zakresie twarzoczaszki : złamania jarzmowo-szczękowo-oczodołowego po stronie prawej, co w konsekwencji było wskazaniem do leczenia operacyjnego-repozycji stabilizacji odłamów płytkami tytanowymi. W wyniku wypadku wskutek odniesionych

obrażeń twarzoczaszki powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7%. Odnosząc się do opinii biegłej sądowej A. G. z zakresu psychiatrii, wskazać należy, że w okresie powypadkowym w stanie psychicznym powoda występowały deficyty w zakresie funkcjonowania poznawczego i emocjonalnego w odniesieniu do norm wiekowych. Obecnie powód wymaga kontynuowania farmakoterapii, leczenia psychiatrycznego. Jego trwałe uszczerbek na zdrowiu w zakresie zdrowia psychicznego wynosi 30%.

Kierując się powyższymi względami Sąd uznał, że zadośćuczynienie za doznaną przez powoda krzywdę w wysokości 170.000 zł jest kwotą odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. (punkt I wyroku).

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził od kwoty 80.000 zł dnia 14 października 2016 roku do dnia zapłaty przyjmując, że w dniu 13 września 2016 roku strona pozwana odebrała pismo, w którym powód zgłosił szkodę, a zatem przyjmując termin 30 dni, w którym ubezpieczyciel, zgodnie z art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie, zaś od kwoty 90.000 zł od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pisma powoda zawierającego rozszerzenie powództwa tj. 19 kwietnia 2023r. (punkt I wyroku).

Orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018, poz. 265) stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Powód wygrał proces w całości a poniesione przez niego koszty procesu stanowiły kwotę 9.917 zł (opłata sądowa od pozwu 4.000 zł, koszty zastępstwa procesowego 5.400 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 500zł). Wobec powyższego należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II wyroku).

Odnosnie kosztów sądowych : wydatki poczynione w sprawie stanowiły kwotę 3.032,88 za sporządzone opinie w sprawie. Strona powodowa oraz strona pozwana wpłaciło po 500 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych. Przy uwzględnieniu stopnia wygranej każdej ze stron strona pozwana jest zobowiązana uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę po 2.032,88 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. (punkt III wyroku).